

Arrest

nr. 167 376 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGERMAN, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Ten aanzien van verzoeker wordt op 12 januari 2016 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERRLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 07/07/2011 en 26/04/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr.° 15D018260 opgesteld door Gewestelijke Werkgelegenheidsinspectie op 25/04/2015) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan, Op 09/09/2015 de Belgische onderdaan verklaarde dat ze niet meer met betrokkene wil huwen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De zus van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zus kan zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevuld zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr.° 15D018260 opgesteld door Gewestelijke Werkgelegenheidsinspectie op 25/04/2015) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 07/07/2011 en 26/04/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevuld zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan, Op 09/09/2015 de Belgische onderdaan verklaarde dat ze niet meer met betrokkene wil huwen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De zus van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zus kan zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 07/07/2011 en 26/04/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevuld zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr.° 15D018260 opgesteld door Gewestelijke Werkgelegenheidsinspectie op 25/04/2015) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan, Op 09/09/2015 de Belgische onderdaan verklaarde dat ze niet meer met betrokkene wil huwen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De zus van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de

familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zus kan zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijn laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkenen ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.2. Op dezelfde datum wordt verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkenen zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr.° 15D018260 opgesteld door Gewestelijke Werkgelegenheidsinspectie op 25/04/2015) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet. Betrokkenen heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 07/07/2011 en 26/04/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
 een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenen heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkenen betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkenen diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane, Op 09/09/2015 de Belgische onderdaan verklaarde dat ze niet meer met betrokkenen wil huwen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De zus van betrokkenen is van Belgische nationaliteit. Echter dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn zus kan zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkenen heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het Frans als proceduretaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Novelles, deel IV, 737*).

De bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de politiezone Brussel, gelegen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Volgens de regeling voorzien bij artikel 39, §1 *iuncto* artikel 17 §1, A, 6° *iuncto* artikel 17, §1, B, 3° van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken is de taal waarvan de diensten zich in dat geval moeten bedienen, de taalrol waartoe de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen, behoort. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen werden genomen door attaché W.V.P., die tot de Nederlandse taalrol behoort. De taal van de huidige procedure dient dan ook het Nederlands te zijn.

2.2. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de gezamenlijke behandeling met een ander beroep dat hij indiende en dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 76 040.

De Raad merkt op dat verzoeker niet toelicht waarom de gezamenlijke behandeling noodzakelijk is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de voormalde zaak verzoekers beroep tegen de beslissing van 17 juni 2011 tot weigering van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Aangezien een openstaande aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen opschorrende werking heeft ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, kan de Raad verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat een eventuele nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing de thans bestreden beslissingen 'kaduuk' zou maken. De uitkomst van het beroep in de zaak met rolnummer RvV 76 040 heeft dan ook geen gevolgen voor de thans bestreden beslissingen, zodat het verzoek om gezamenlijke behandeling moet worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 22 en 159 van de Grondwet, van de artikelen 62, 71/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het middel toe als volgt :

"EN CE QUE l'ordre de quitter le territoire et la décision de reconduite à la frontière avec mesure privative de liberté sont motivées par le fait que :

- *l'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable lors de son interpellation*
- *l'intéressé n'a pas obtempéré dans le délai impartis à un précédent ordre de quitter le territoire*

- l'intéressé a été intercepté à plusieurs reprises pour séjour illégal et travail au noir et s'est vu notifié deux ordres de quitter le territoire
- les différentes demandes d'autorisation de séjour introduites ont toutes été rejetées
- l'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale

1) ALORS QUE l'article 74/11 de la loi du 15 décembre consacre en effet que :

«§ 1er. La durée de interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

(...)

§ 2. (...) Le ministre ou son délégué peut s1 abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. »

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 consacre quant à lui que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerne. »

Qu'une lecture combinée de ces dispositions permet légitimement de déduire que la partie adverse:

- d'une part, peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée dans ces cas particuliers pour raisons humanitaires et

- d'autre part, doit tenir compte de la vie familiale de l'étranger dans sa décision d'éloignement :

Que cette disposition ne fait que transposer en droit belge l'article 5 de la Directive « retour » qui lie la Belgique en raison du droit communautaire ;

Qu'il en découle une véritable obligation de motivation, dans le chef de l'Office des Etrangers, quant à la prise en compte des éléments prescrits par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et, partant, de procéder à un examen de proportionnalité, lequel doit apparaître clairement dans la motivation de la décision ;

Que dans ce cadre, il appartient à la Juridiction de Céans- dans le cadre de son contrôle de légalité- de vérifier si cet examen de proportionnalité a été réalisé et si la décision est adéquatement motivée au regard des éléments du dossier administratif ;

Qu'en l'espèce, le requérant séjourne sur le territoire de manière ininterrompue depuis l'année 2007 ;

Que depuis son arrivée sur le territoire, le requérant a toujours entrepris des démarches en vue de tenter de régulariser sa situation administrative ;

Qu'au cours de ces neuf années de présence sur le territoire, le requérant a tissé de nombreuses attaches sociales durables, comme en atteste son dossier administratif, et y a créé une vie privée qu'il convient de protéger , conformément au vœu de l'article 8CEDH;

Que comme précédemment exposé, l'article 8 CEDH protège tant la vie privée que familiale ,

Que l'article 8 CEDH protège bien le droit de l'individu à mener sa vie de famille et à entretenir des relations familiales dans le respect des valeurs fondamentales qui constituent l'essence des droits de l'homme : la liberté, l'égalité et la fraternité (La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p.92.) ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un ' cercle intime ' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure,, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., Niemitz c. Allemagne, 16 déc. 1992, § 29.)

Qu'ultérieurement, la Haute Juridiction précisait : « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., Botta c. Italie, 24 fév. 1998, § 32.)

Que dans un arrêt longtemps demeuré isolé, la Cour avait cependant expressément consacré la dimension sociale de la vie privée des étrangers ;

Qu'appelée à se prononcer sur l'expulsion d'un ressortissant marocain condamné pour trafic de cannabis, elle avait jugé que le requérant avait « tissé en Belgique de réels liens sociaux : il y a habité années Il y a donc reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial. (Cour Eur. D.h. C. c. Belgique, 27 juin 1996, § 25. C'est moi qui souligne. Cour eur. D.h. Slivenko c. Letonie, précité, § 95)

Que les mêmes principes s'appliquent à trouver au cas d'espèce, le requérant séjournant sur le territoire depuis sept ans, bénéficiant de la possibilité d'y travailler, et y ayant développé des attaches sociales durables et tissé des liens sociaux, éléments constitutifs de sa vie privée au sens de l'article 8 CEDH.

« Ainsi le sphère privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement l'ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatifs, mais également la sphère purement personnelle constituée — notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps. L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable à ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel.

Tel semble bien être l'objet de la protection garantie de facto par la Cour européenne des droits de l'homme sous le couvert de l'article 8. En effet, l'extension désordonnée du concept de vie familiale témoigné précisément de « la nécessité ressentie par les organes de surveillance de la Convention de garantir chaque personne se trouvant sous la juridiction d'un des Etats parties contre toute mesure étatique adoptée en matière d'immigration qui constituerait, sans justification légitime et proportionnée, un bouleversement de son cadre d'existence. » Le confirme également, le fait que la Cour s'appuie, dans la mise en balance des intérêts contraires, sur une série d'éléments dont tous ne relèvent pas de la vie familiale au sens strict.

14. Il appartiendrait donc la Cour de prendre en considération non seulement la vie familiales, mais également – et de matière distincte – la vie privée des étrangers qui vivent sur le territoire d'un Etat partie à la Convention. Ce faisant, elle ne se démarquerait guère de sa jurisprudence actuelle, si ce n'est en rendant à chacune des deux notions sa signification propre. En acceptant le principe selon lequel une mesure d'éloignement porte atteinte à la vie privée (entendue comme cadre habituel d'existence) ainsi que, le cas échéant à la vie familiale de la personne visée, la haute juridiction reconnaîtrait de façon objective la réalité u fait migratoire. » (Pierre-François Docquir, Rev. trim. dr. h., 60/2004, oct. 2004, pp. 92)

Que l'Office des Etrangers a ainsi adopté une interprétation restrictive de l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard du respect de l'article 8 CEDH en s'abstenant totalement de procéder audit examen ;

Qu'il ne ressort en effet nullement des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération la situation personnelle du requérant avant de prendre sa décision, situation dont elle avait pourtant une parfaite connaissance, se bornant à n'examiner la vie familiale du requérant qu' au regard des démarches effectuées en vue de pouvoir se marier avec une Belgique dont il est depuis lors séparée, sans nullement examiner les autres éléments relevant de sa vie privée ;

Que « Même J il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaqim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu' elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante. »

Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porterait à la vie privée du requérant au regard de l'ordre de quitter le territoire, alors que le requérant a fait valoir de nombreux éléments relevant de son ancrage local durable et, partant, de sa vie privée ;

Qu'en effet, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait évalué le danger que le requérant représente pour l'ordre public en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie privée qui découlerait de son expulsion du territoire et d'une interdiction d'entrée durant trois ans ;

Que dès lors, la décision attaquée viole l'article 8 CEDH, 22 de la Constitution, ainsi que 1 article 4/13 de la loi de 1980 (CCE arrêt n°88057 du 24 septembre 2012) ;

Que l'article 22 de la Constitution consacre à cet égard que : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi.

La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit » ;

Qu'à même supposer que la partie adverse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombaît en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire;

Que ,partant, la partie adverse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH ;

*Que, dès lors, et malgré une atteinte fortement probable et dont la réalisation est quasi certaine à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant la Belgique, la partie adverse n'a pas procédé à un examen *in concreto* aussi rigoureux que possible de la situation du requérant en fonction des circonstances dont elle avait pleinement connaissance, et s'est abstenu également d'examiner les incidences majeures de cette décision sur les droits à la vie privée du requérant, lesquels englobent également son droit au travail ;*

Qu'en outre, la motivation de la décision entreprise ne permet pas davantage de vérifier si la partie adverse a mis en balance les intérêts en présence, et dans l'affirmative, de comprendre les motifs qui l'ont conduite à considérer que l'atteinte portée à la vie privée du requérant était nécessaire et proportionnée à l'objectif poursuivi ;

Qu'enfin, la décision entreprise affecte la vie privée du requérant, lequel vit en Belgique de manière ininterrompue depuis 2007, bénéficie de la possibilité de travailler, de sorte que ce dernier a fait valoir un ancrage local durable sur le territoire, ancrage conditionnant l'octroi de cette première autorisation de séjour, de sorte que l'Office des Etrangers ne peut raisonnablement le contester ni l'ignorer ;

Qu'il ressort cependant clairement de la lecture de la motivation de la décision attaquée que l'Office des Etrangers n'a nullement procédé à un examen de proportionnalité en adoptant la décision litigieuse ;

Qu'en l'espèce, il ressort clairement du dossier administratif du requérant que ce dernier séjourne sur le territoire depuis près de neuf ans et qu'il peut s'y prévaloir d'un ancrage local durable;

Que l'Office des Etrangers ne peut dès lors raisonnablement remettre en cause l'ancrage local durable et, partant, les lieux sociaux durables tissés en Belgique ;

*Qu'il incombaît dès lors à l'Office des Etrangers de mettre en balance les intérêts en présence ;
2) Qu'il convient également d'avoir égard au droit du requérant à pouvoir bénéficier d'un droit à un recours effectif dans le cadre du recours en annulation introduit contre la décision rejetant sa demande de régularisation de séjour sur base de l'instruction du 19 juillet 2009 devant la Juridiction de Céans, laquelle consacrait une procédure de régularisation exceptionnelle dans les conditions de laquelle le requérant avait démontré rentrer ;*

Que ce droit est en effet garanti par les articles 6 et 13 GEDH ;

Qu'en l'espèce, le requérant demeure depuis plus de quatre ans dans l'attente d'un examen de son recours par votre Conseil, recours dirigé contre une décision lui refusant le séjour dans le cadre d'une opération de régularisation exceptionnelle organisée par le gouvernement fédéral ;

Que ce délai d'examen- exclusivement imputable à l'Etat belge- et en particulier en du Secrétaire d'Etat en charge de la Politique Migratoire, politiquement responsable en la matière- qui n'investit pas les moyens nécessaires pour permettre un traitement des dossiers dans un délai raisonnable- est disproportionné au regard des exigences de l'article 6.1 de la CEDH, lequel consacre que :

« Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. » ;

Que dans son arrêt *MSS c. Belgique* du 21 janvier 2011 (§ 288), , la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que « l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils y sont consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un «grief défendable » fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié. 1m portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être effectif en pratique comme en droit » ;

Qu'en l'espèce, le requérant fait valoir son grief défendable au respect de sa vie en privée en Belgique, tel que consacré par l'article 8CEDH (voir supra) et à son droit subjectif à pouvoir bénéficier d'une autorisation de séjour, conformément au vœu du point 2.8b de l'instruction du 19 décembre 2009 ;

Attendu que la décision litigieuse a été prise en méconnaissance des droits à la vie privée et à un recours effectif du requérant, et viole dès lors les articles 8 et 13 CEDH,

Qu'en l'espèce, le grief défendable au respect de la vie privée en Belgique, tel que consacré par l'article 8CEDH (voir supra) et à son droit subjectif à pouvoir bénéficier d'une autorisation de séjour, fait valoir par le requérant, est fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié. 1m portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être effectif en pratique comme en droit ;

3) Que le requérant faisait pourtant valoir des moyens sérieux à l'appui de son recours pendant devant votre Conseil afin de justifier l'annulation de la décision rejetant sa demande de régularisation de séjour;

Qu'il ressort des moyens sérieux invoqués que le requérant aurait dû se voir autorisé au séjour, sous condition résolutoire d'obtention d'un permis de travail B ;

Que la demande du requérant rentrait en effet parfaitement dans les critères de régularisation prévus par le point 2.8b de la même instruction ;

Qu'en effet, lesdites instructions stipulaient expressément que :

« 2.8 Pour les demandes introduites dans un délai de trois mois à compter de la date du 15 septembre 2009, l'étranger avec un ancrage local durable en Belgique entrera également en considération.

Cette situation concerne l'étranger qui a établi en Belgique le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques.

L'existence d'un ancrage local durable en Belgique est une question factuelle qui fait l'objet d'un examen soumis à l'appréciation souveraine du ministre ou de son délégué.

Entrent en considération les étrangers suivants :

A. L'étranger qui, préalablement à sa demande, a un séjour ininterrompu de longue durée en Belgique d'au moins 5 ans ;

Et qui, avant le 18 mars 2008 [la date de l'accord de gouvernement], a séjourné légalement en Belgique durant une période (entre ici en considération chaque séjour couvert par un permis de séjour délivré légalement, à l'exception d'un visa touristique ou qui, avant cette date, a effectué des tentatives crédibles pour obtenir un séjour légal en Belgique.

B. Ou l'étranger qui, préalablement à sa demande, a un séjour ininterrompu en Belgique depuis au moins le 31 mars 2007 et qui a produit une copie d'un contrat de travail auprès d'un employeur déterminé, soit à durée déterminée d'au moins un an soit à durée indéterminée, prévoyant un salaire équivalent au moins au salaire minimum garanti.

Pour ce faire :

Dans les trois mois de la demande, le dossier doit être complété par un avis positif, délivré par les Régions, quant à l'octroi du permis de travail B sollicité.

Ou

Le dossier doit être complété par tin permis de travail B, délivré par les Régions, et ce sur base d'une Attestation d'Immatriculation de 3 mois délivrée à cet effet.

Lors de l'examen de l'ancrage local durable en Belgique, le ministre ou son délégué ne se laissera pas guider par un seul facteur, mais regardera les éléments factuels dans leur ensemble.

Le ministre ou son délégué retient, en plus des conditions précitées, les éléments factuels suivants :

- * *Les liens sociaux, tissés en Belgique. Le parcours scolaire et l'intégration des enfants.*
- * *La connaissance d'une des langues nationales, ou avoir fréquenté des cours d'alphabetisation.*
- * *Le passé professionnel et la volonté de travailler, la possession des qualifications ou des compétences adaptées au marché de l'emploi, entre autres en ce qui concerne les métiers en pénurie, la perspective de pouvoir exercer une activité professionnelle et/ou la possibilité de pourvoir à ses besoins.*

Le cas échéant, le ministre ou son délégué tiendra compte des avis des autorités locales ou d'un service agréé pour un ou l'ensemble des éléments précités.

L'autorisation de séjour accordée aux personnes visées au point B ne sera accordée que pour un an et sous condition suspensive de l'octroi d'un permis de travail B par les Régions. L'autorisation de séjour ne sera renouvelée après un an que si à ce moment les mêmes conditions que celles prévues au permis de travail B sont remplies et que la personne a effectivement travaillé durant la première année.

Le ministre ou son délégué évalue si l'intéressé entre en considération (comme prévu aux points 2.8.A. ou 2.8.B.), si le dossier est complet et si le dossier n'est pas manifestement non fondé.

Si tel est le cas,

- * *il peut estimer que le dossier est suffisamment motivé pour juger que l'intéressé justifie d'un ancrage local durable.*
- * *ou le ministre soumet le dossier à la Commission consultative des étrangers pour un avis non contraignant. 1m Commission consultative des étrangers peut convoquer et entendre l'intéressé.*

Si, par la suite, le ministre ou son délégué s'écarte de cet avis, il lui revient de motiver sa décision. »

Qu'en l'espèce, le requérant a pu prouver sa présence ininterrompue sur le territoire depuis le 31 mars 2007, ainsi que son intégration, et a produit un contrat de travail à durée indéterminée en qualité d'employé , à temps plein et pour un salaire mensuel brut de 1400 euros avec la S.P.R.L FAIZ, car wash situé à Bruxelles

Qu'il importe à cet égard de souligner que la partie adverse ne contestait nullement l'applicabilité du point 2.8b de l'instruction du 19 juillet 2009 à la situation du requérant, se bornant uniquement à rejeter sa demande au seul motif que le contrat de travail conforme à FAR du 7 octobre 2009 n'était pas daté alors que ledit contrat avait expressément été publié à l'usage des demandeurs de régularisation entre le 19 juillet 2009 (date de l'instruction) et le 15 décembre 2009 ;

Que la conclusion de ce contrat durant cette période- et, partant, sa validité- est donc incontestable si l'on examine ce contrat dans sa globalité ;

Que s'il n'est pas contesté que ce contrat n'est pas daté, il n'en demeure pas moins que celui-ci a été joint à la demande d'autorisation de séjour introduite en date du 15 décembre 2009 ;

Qu'en outre, s'agissant, d'un contrat type édité suite à l'entrée en vigueur de l'arrêté royal du 7 octobre 2009 duquel il ressort expressément que celui-ci est conclu dans le cadre d'une demande de régularisation de séjour introduite sur base du point 2.8b de l'instruction du 19/07/09, l'on peut légitimement en déduire que ce contrat a été signé entre le 7 octobre 2009 et le 15 décembre 2009, soit pendant la période d'ouverture des critères de régularisation sur base du point 2.8b de l'instruction du 19 juillet 2009 ;

Que l'exigence, par la partie adverse, de la mention d'une date dans le contrat ne devrait servir qu'à lui permettre d'identifier si ce contrat a bien été établi dans le cadre de l'instruction du 19 juillet 2009 et

durant la période prévue à cette fin et vérifier, ainsi, l'actualité de la volonté de la SPRL FAIZ d'engager le requérant ;

Que tel est incontestablement le cas en l'espèce, de sorte que la partie adverse a fait preuve d'une appréciation excessive, rigoureuse et, partant, déraisonnable de la législation en vigueur ;

Que de même, la nécessité de l'indication d'une date pourrait se justifier si ledit contrat contenait une condition résolutoire en cas de non-obtention d'un permis de travail après une certaine période, ce qui n'est nullement le cas en l'espèce ;

Qu'en outre, l'Office des Etrangers n'expose nullement les raisons pour lesquelles l'absence de date invalide le contrat produit par le requérant et ce, alors que toutes les autres mentions légales y figurent ;

Qu'il convient à cet égard de rappeler une jurisprudence constante que la partie adverse ne peut raisonnablement méconnaître et selon laquelle « la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposaient la partie défenderesse au moment où elle a statué en telle sorte qu'il ne peut être reproché à la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte d'un document déposé postérieurement à cette date. A contrario, la partie défenderesse est tenue de prendre en compte tous les documents déposés devant elle en temps utile. (CCE, arrêt n° 27.944 du 28 mai 2009) » ;

Que les mêmes principes devraient trouver à s'appliquer par analogie dans la mesure où aucune disposition légale ou réglementaire n'invalide un contrat de travail non daté à partir du moment où il ressort de la lecture de l'intégralité de ce document que l'intention contractuelle des parties est d'actualité au moment de sa signature ;

Que tel est le cas en l'espèce pour les raisons précédemment exposées ;

Que l'Office des Etrangers réfutait le contrat de travail produit par le requérant au seul motif que, ce contrat n'étant pas daté, il ne répondrait pas aux conditions de l'arrêté royal du 7 octobre 2009 ;

Que, ce faisant, l'Office des Etrangers a fait une appréciation arbitraire et rigoriste et donne une interprétation restrictive aux dispositions de l'arrêté royal du 7 octobre 2009 ;

Qu'en effet, s'agissant d'un contrat de travail de douze mois prenant cours au moment de l'obtention d'un permis de travail et d'une autorisation de séjour, l'absence de date ne peut être considéré comme un élément substantiel entachant la validité du contrat de travail signé par le requérant et son employeur potentiel ;

Que toutes les conditions de forme rendant valides le contrat produit par le requérant étaient remplies en l'espèce, à savoir le nom des deux parties, la nature du travail, les horaires, le salaire, les modalités de commencement et de fin de contrat ainsi que la signature des parties ;

Que, dès lors, en se basant sur le fait que le contrat de travail n'était pas daté pour considérer qu'il ne répond pas aux conditions de l'instruction du 19/07/2009, l'Office des Etrangers a fait preuve d'une mauvaise foi manifeste ou, à tout le moins, d'une erreur manifeste d'appréciation, et substitue en outre son appréciation à celle de l'autorité administrative compétente en la matière, à savoir le Ministre régional ayant l'emploi dans ses compétences ;

Qu'à cet égard, en motivant la décision attaquée sur ce point, la partie adverse commet un excès, voire un détournement de pouvoir et de compétences ;

Qu'en effet, lors des nombreuses déclarations officielles du Secrétaire d'Etat en charge de la Politique Migratoire et de la Ministre Fédérale de l'Emploi, il a toujours été répété que les demandeurs auraient la possibilité de produire un nouveau contrat de travail en cours de procédure ou de changer d'employeur au plus tard au moment de l'introduction de la demande de permis de travail B ;

Qu'ainsi, en produisant le contrat de travail-type, le requérant pensait légitimement qu'il lui incomberait de produire un contrat de travail conformes à l'AR du 7 octobre 2009 au moment de l'introduction de sa demande de permis de travail B ;

Qu'en effet, il ressort clairement des instructions du 19/07/2009 que le Délégué du Ministre appréciera si les conditions de durée de présence sur le territoire, ainsi que l'ancrage local durable ont été établies ;

Que les conditions d'octroi d'un permis de travail B relevant de la compétence exclusive de la Région, le requérant pensait légitimement que la validité de son contrat de travail serait définitivement appréciée au moment de l'introduction de sa demande de permis de travail auprès de la Région concernée ;

Que cette supposition s'inscrit dans la logique des nombreuses déclarations faites par le Secrétaire d'Etat en charge de la Politique Migratoire, lequel a rassuré à de nombreuses reprises les demandeurs de régularisation ainsi que les professionnels en la matière sur la possibilité de changer d'employeur en cours de procédure, le critère retenu étant celui du salaire minimum l'égal et de la durée minimale d'un an, ces conditions étant appréciées par la Région compétente ;

Qu'il convient, enfin, de souligner que cette attitude de l'Office des Etrangers entre en totale contradiction avec les déclarations récentes faites par le Secrétaire d'Etat en charge de la Politique Migratoire en Commission d'Intérieur dans le cadre d'une interpellation parlementaire du 26 janvier 2011 et relative à la difficulté de compléter des contrats de travail « ... « Par contre, lorsqu'une personne a oublié de renseigner une date, alors qu'elle a rempli l'entièreté de ce pénible formulaire, un petit contact avec l'employeur serait un minimum avant de jeter tous les documents à la poubelle et d'obliger la personne à tout recommencer. Faire respecter la loi ne signifie pas faire preuve d'inhumanité ni être fermé aux réalités.

*06.04 Melchior Wathelet, secrétaire d'État: Un contrat de travail non daté est un contrat valable!»:
(<http://www.lachambre.be/doc/CCRA/pdf/53/ac107.pdf>)*

Que, de même, lors d'une rencontre avec le CIRE et le FAM visant à faire le point sur les dossiers de régularisation, le Secrétaire d'Etat Wathelet a précisé que « La date du contrat de travail n'a pas d'importance. Un contrat daté d'avant le 19/7/2009 est accepté si ce contrat était encore valable (conformément à la loi du 3/07/1978) entre le 15/9 et le 15/12/2009. Le demandeur doit toutefois mentionner pour quelle raison il envoie tel ou tel contrat de travail (est-ce pour prouver qu'il pourra travailler dans le futur ou pour prouver qu'il a déjà travaillé dans le passé et qu'il a un ancrage local durable?). De même, le fait que la date de commencement d'un contrat est dépassée avant qu'une décision de l'OE ne soit prise n'est pas un motif de refus. » (voyez <http://www.cire.be/appuis/regul/comp/te-rendu-mars2011.pdf>);

Qu'il ressort clairement de ce qui précède que l'exigence de la date dans le contrat visait uniquement à démontrer l'actualité de la volonté, dans le chef de l'employeur, d'engager le requérant ;

Que s'agissant du contrat type édité spécifiquement pour la procédure de régularisation entre le 15 septembre et le 15 décembre 2009 et ce contrat ayant été joint à la demande introduite en date du 15 décembre 2009, cette condition était bien remplie en l'espèce ;

Qu'il en découle que cette décision refusant le séjour au requérant est illégale, de sorte qu'il convient de l'écartier, conformément au vœu de l'article 159 de la Constitution ,

Que l'article 159 de la Constitution consacre en effet que:

« Les cours et tribunaux n'appliqueront les arrêtés et règlements généraux, provinciaux et locaux, qu'autant qu'ils seront conformes aux lois. »

Qu'une jurisprudence constante de la Cour de Cassation et du Conseil d'Etat considéré que ce principe s'applique également à toutes juridictions contentieuses, même administrative ;

Que le premier ordre de quitter le territoire notifié au requérant étant consécutif à la décision de rejet de sa demande de régularisation, laquelle était illégale pour les raisons exposées il en va de même de cet ordre de quitter le territoire et, partant, de tous les ordres de quitter le territoire notifiés par la suite ;

Qu'il est donc demander à la Juridiction de Céans d'écartier purement et simplement l'application des ordres de quitter le territoire dont fait l'objet le requérant dans la mesure où ceux-ci sont manifestement illégaux pour les raisons précédemment exposées, rendant ainsi également les deux décisions attaquées illégales ;

Qu'en effet, tous les ordres de quitter le territoire concomitants ou postérieurs à cette décision sont également illégaux ;

Qu'il en va dès lors de même de l'interdiction d'entrée de trois ans, laquelle est la conséquence directe de ces ordres de quitter le territoire illégaux”

3.2. Verzoeker voert aan dat bij de (eerste) bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven aangezien hij reeds sinds 2007 in België verblijft. Hij verwijst daarbij naar duurzame sociale relaties die hij zou ontwikkeld hebben en dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In het middel verklaart verzoeker dat zijn relatie met zijn Belgische partner inmiddels werd beëindigd, zodat deze problematiek voor het onderzoek van het middel niet langer aan de orde is. Hij beroept zich *in casu* op een schending van het recht op het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezins- en privéleven, zoals beschermd bij artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt *in concreto* dat hij gedurende 9 jaar in België heeft verbleven, dat hij in deze periode hechte sociale banden heeft gesmeed, en een beschermingswaardig privéleven heeft ontwikkeld. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker nooit eerder in België werd toegelaten tot verblijf, zodat verzoekers situatie dient te worden beschouwd als zijnde een eerste toelating op het grondgebied.

In dat geval oordeelt het EHRM dat de administratieve beslissing geen inmenging in het privéleven inhoudt en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om

het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschieft aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsherening op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnentrekking, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezins- of privéleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkenen wist dat, gezien zijn verblijfsstatus, het onmiddellijk duidelijk was dat het gezins- of privéleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een preair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu is niet betwist dat verzoeker reeds op 7 juli 2011 gevorderd werd het grondgebied te verlaten, zodat hij minstens vanaf dan ervan bewust kon zijn dat zijn verblijf in het Rijk bijzonder preair was. Ook in de daarvoor geldende periode was zijn verblijf bovendien niet regelmatig, aangezien enkel blijkt dat hij in 2009 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis zou hebben ingediend. Verzoeker verwijst in zijn middel in algemene termen naar het feit dat hij tijdens zijn verblijf sociale banden heeft gesmeed en zijn privéleven heeft ontwikkeld. Hij blijft evenwel in gebreke aan te tonen op welke wijze deze bindingen, ontwikkeld in een periode van preair verblijf, dermate sterk zijn dat ze zouden wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat het bestreden bevel, met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, enkel een motivering bevat in functie van zijn familieleden (zijn ex-partner en zijn zus), maar brengt daarbij geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij duurzame en hechte sociale bindingen zou hebben waaruit een positieve verplichting kan blijken. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 13 januari 2016 door de verwerende partij gehoord werd omtrent elementen die een verwijdering in de weg konden staan. Verzoeker maakte geenszins melding van duurzame sociale bindingen of andere elementen in het kader van een privéleven. Hij beperkte zich tot het vermelden van de aanwezigheid van familieleden in België, waaromtrent werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist.

In de mate verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel betoogt dat hij recht heeft op een opschortend beroep, herhaalt de Raad, zoals hoger reeds uiteengezet dat noch het indienen van een aanvraag, noch het aanhangig zijn van een beroep ten aanzien van een beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een schorsende werking heeft ten aanzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest *M.S.S. t. België*, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat met het huidige beroep, verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gehad om zijn grief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, te doen onderzoeken. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker, die ingevolge de bestreden beslissing werd vastgehouden met het oog op zijn verwijdering, over de mogelijkheid beschikte om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, zoals voorzien bij artikel 39/82, §4 van de vreemdelingenwet, hetgeen hij heeft nagelaten.

In de mate verzoeker zich in het derde onderdeel van het middel beroeft op de instructie van 19 juli 2009, dient te worden opgemerkt dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, en derhalve niet meer kan worden toegepast. In de mate verzoeker daarbij aanvoert dat de beslissing tot weigering van verblijf *d.d.* van 17 juni 2011 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onwettig zou zijn en op grond van artikel 159 van de Grondwet niet kan worden toegepast, merkt de Raad op dat, daargelaten dat artikel 159 van de Grondwet geen betrekking heeft op individuele administratieve beslissingen, de thans bestreden beslissingen niet genomen zijn op grond van de weigeringsbeslissing van 17 juni 2011. Ze staan er zelfs geheel los van. De eventuele onwettigheid van de weigeringsbeslissing van 17 juni 2011 heeft niet tot gevolg dat het thans bestreden bevel en het inreisverbod onwettig zouden genomen zijn.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN C. VERHAERT